

ralem auctoritatem seruauerunt: quin prius eandem, imo & maiorem sortiti sint vix potest existimari, quinve prioribus sæculis Patriarchicum, vt ait Euagrius, obtinuerint.

Nec tamen est, quod Exarchas illos eo potentiae venisse, priusquam Constantinopolitano Patriarchæ subijcerentur, ausim asseuerare, vt ab Antiocheni auctoritate immunes censerentur. Etenim Patriarchales sedes omnes tanquam protothronos semper venerati sunt, primorūque Patriarcharum sententiae omnino parendum erat, inquit Iustinianus. nec contra horum decreta locum esse appellationi (*nisi in causis maioribus*) à Patribus nostris constitutum est. Primo quidem Ecclesiae sæculo, integræ magnæque regionis vna tantum, vt arbitror, Metropolis erat. Sic Italia vniuersa Romam vnam, tota Ægyptus vnam Alexandriam, totus Oriens pro Asia sumptus vnam Antiochiam, harumque Metropole Antistites vni Metropolitæ agniti sunt. Cum autem postea sub ijs diuersas Metropoles, pluresque Metropolitæ Patres instituere, is ordo ubique seruatus est, vt posteriores siue Metropoles, siue Metropolitæ prioribus subijcerentur. Sic in Italia Mediolanensis, Syracusanus, & Caralitanus Metropolitæ Romano subiecti manserunt. Sic in Ægypto, etiam ante Concilium Nicænum, ita Metropolitæ huiusce regionis ab Alexandrino pendebant, vt eo inconsulto, nihil quod alicuius esset momenti, prorsus exequi possent. Vnde cum Antiochenus Metropolitæ seu Patriarcha eiusdem esset conditionis, quin parem in omnes Asiæ latè sumptæ Metropolitæ post ipsum & ab ipso institutos auctoritatem haberet, non est quod in dubium reuocemus. Idque non parum euidenter confirmat Innocentius<sup>b</sup> dum ait Antiochenam Ecclesiam iuxta mentem Nicæni Concilij super Diocesim esse constitutam, non super aliquam prouinciā: his verbis satis indicans Antiochenum Patriarcham non vni tantum prouinciæ, vt simplicem Metropolitā præfectum fuisse, sed integræ Diocesi, nimirum Asiæ latè sumptæ, ex multis prouincijs cōpositæ, quarum singulæ à singulis Metropolitæ regerentur. Id autem ita non intellige apud Innocentium, quasi Nicæni Concilij huncce Patriarcham instituerit, ei que prædictas Dioceses subiecerit: cum disertis verbis Nicæni Patres statuerint non quidem morē antiquū immutandum esse, sed seruandum: hoc est, prouincias illas ab eo administrari debere, quæ prius ipsi paruerant.

<sup>a</sup> Iustinianus edice de Episcop. auctoritate, lege 23.

<sup>b</sup> Innoc. I. ep. 12.

<sup>c</sup> Cap. 6. Nicæno.

Attamen non nisi ad Concilium vsque Chalcedonense ordo ille stetit: cum non multo post Concilium Constantinopolitanum generale primum, in Chalcedonensi, Asia & Pontus cum Thracia & Barbaricis prouincijs Constantinopolitano Patriarchæ pro Diocesi tributæ fuerint, vt superius de illo agentes annotauimus. Vnde ex tribus Diocesibus Præfecto Prætorio Orientis parentibus, Oriens vnus Antiocheno Antistiti subiectus mansit. Immo & ei tres Palæstinæ ablatae sunt, ab eodem Concilio, & Hierosolymitano, vt ab ipso regerentur, concessæ: sicut postea Seleuciensis Metropolitæ in Isauria cum viginti quatuor Episcopis Suffraganeis Constantinopolitano Præsuli subditus fuit, vt in Notitia antiqua Græca dicitur. Ne tamen existimes intra limites tam angustos conclusum fuisse Antiochenum Patriarcham: audi quos huic præscribat antiqua Notitia Græca, quam ex vetusto codice Vaticano habui. [Sæctissimus & Apostolicus Thronus Antiochiæ & Patriarchicus, ac Coriphæi Apostolorum Petri prima sedes, complectens versus ortum solis iter LXXXVII dierum, versus Iberiam]